Een gedicht in Huizer dialect

In het voorafgaande artikel verteld de heer Rein Renes over de Huizer dienstbodes.
Na aanleiding hiervan ontvingen wij een gedicht. Mevrouw A.Kruijning beschrijft in het hiernaast afgedrukte gedicht dat twee dochters in het Spiegel diende en dat de mevrouwen goed af waren met de Huizer meisjes.

'k Wam,'k gae de aerpels overhangen
vonsoô kom 't heele spul weer thuis.
As ze d'r allemol weer binnen
is 't nijt zoô rustig meer in huis.

Je snappen wel dat zo'n huishouwen
noch heêl wat van een vrouwmins vergt.
Je zouwen zoô op 't oôg nijt zeggen,
dat ons woônekie zoô vuul minsen bergt.

We hemmen dree maiden en twee jonges,
verschaiëne werken buitenshuis.
Mar elke awund teugen 't eten,
komt de reutemeteut weer thuis.

De oudste dee werkt nou in Bussum,
hier vuran,effen over 't spoor.
Dat mins het an die maid een happie,
want et is een schoône hoor!

De tweede, dee werkt ôk in Bussum,
mar dan iets verder 't spiegel in.
Ze het een aardig mins êtroffen,
en werkt er nijt mot teugenzin.

Mar dan de darde,da's zoô'n haaibaai!
dee gaet gewoôn d'r aigen gang.
Ze is nijt vur eên gat te vangen,
heur jaag je nijt zoô gauw op stang.

De oudste zoôn, da's toch zoô'n lieverd,
dat het tie meer van onze kangt.
Hij angtword altijd mot twee woorden,
en vreemden geeft tie vast een hangd.

De tweede zoôn lijkt op z'n vader,
nou kijnd,dat is me d'r toch eên.
Hij gaet nog vur gien paerd opzije,
dee kan z'n mannetje wel staen.

Nou zit ik m'n tijd mar te verpraten,
'k wou zeutjesan op huis an gaen.
'k wul graeg as ze binnen kommen vallen,
da'k et eten dan al klaer het staen.

Dan gaen ik nou marries op huis an,
'k het m'n braiwerk al in mijn tas.
Nou minsen,'k wou nog effen zeggen,
dat êt een gezellig uurtje was.

Uit de bundel "deur de bank eneumen" va
A.Kruijning-Teeuwissen
M.Baas-Borreman